

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 347/2014-15

Ústavný súd Slovenskej republiky neverejnou zasadnutím senátu 10. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RELAX, s. r. o., Grunt 30, Medzev, zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2013 v konaní sp. zn. 2 Sžf 47/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RELAX, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2013 faxom doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RELAX, s. r. o., Grunt 30, Medzev (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 31. júla 2013 vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Sžf 47/2012. Sťažnosť sťažovateľka doplnila v písomnej forme podaním doručeným osobne ústavnému súdu 5. novembra 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) doručenou Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) 4. augusta 2011 domáhala zrušenia rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. I/223/10261-53805/2011/990057-r zo 16. mája 2011, ako aj prvostupňového rozhodnutia Daňového úradu Moldava nad Bodvou (ďalej len „daňový úrad“) č. 711/230/1797/11/Kov z 1. februára 2011, ktorým bola zamietnutá sťažovateľkina žiadosť o obnovu daňového konania právoplatne ukončeného rozhodnutím daňového úradu č. 711/230/20562/10/Kov zo 7. októbra 2010 o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrťrok 2008 v sume 20 386,31 €.

Krajský súd rozsudkom č. k. 6 S 82/2011-247 z 24. mája 2012 sťažovateľkinu žalobu zamietol. Vo svojom rozsudku vo vzťahu k dôvodu obnovy konania podľa § 51 ods. 1 písm. b) zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“) uviedol, že *„sa v konaní nemohol zaoberať otázkou, či bol daný dôvod na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. b) zákona č. 511/1992 Zb., pretože žalobca v návrhu na obnovu konania a ani v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa skutkovo tento dôvod obnovy nevymedzil, nekonkretizoval dôkazy, o ktoré sa opieralo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktoré sa ukázali ako nepravdivé. V súvislosti s týmto dôvodom obnovy konania žalobca v podaní zo dňa 05. 01.2011 iba upozornil na dôkazy, ktoré pripojil k svojmu odvolaniu smerujúcemu proti dodatočnému platobnému výmeru... zo dňa 07. 10. 2010. Týmito listinnými dôkazmi sa Daňový úrad Moldava nad Bodvou nemohol zaoberať pred vydaním svojho rozhodnutia zo dňa 07. 10. 2010, pretože boli pripojené až k odvolaniu smerujúcemu proti tomuto rozhodnutiu. Nebola tu teda splnená základná podmienka v zmysle § 51 ods. 1 písm. b) zákona č. 511/1992 Zb., t. j. aby rozhodnutie Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 07. 10. 2010 bolo vydané na základe týchto dôkazov.“*

K dôvodu obnovy konania podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o správe daní a poplatkov krajský súd uviedol, že *„dôkazy uvedené žalobcom v návrhu na obnovu konania, ktoré mali byť novými dôkazmi a mali odôvodňovať povolenie obnovy konania*

nevyšli najavo po právoplatnom ukončení daňového konania... skutočnosti vyplývajúce z obsahu potvrdení súdnych exekútorov JUDr. Ladislava Ágha a JUDr. Václava Kunu, boli známe daňovému subjektu už v čase výkonu daňovej kontroly, pretože žalobca v daňovom konaní tvrdil, že predmetné služby boli súdnym exekútorom poskytnuté dodávateľom TRIO SERVICE P. B. Košice (JUDr. P. B.). Nie je rozhodujúce, kedy potvrdenie o skutočnostiach známych žalobcovi bolo vyhotovené. Skutočnosti tvrdené žalobcom boli známe žalobcovi už pred vydaním rozhodnutia Daňového úradu Moldava nad Bodvou zo dňa 07. 10. 2010.

Nové dôkazy musia mať takú kvalitu, že v prípade ich uplatnenia v pôvodnom konaní objektívne mohli zmeniť názor správneho orgánu na rozhodnutie vo veci. V prípade, ak by tieto potvrdenia súdnych exekútorov boli vydané pred vydaním rozhodnutia zo dňa 07. 10. 2010, nemohli mať vplyv na vydanie rozhodnutia zo dňa 07. 10. 2010, pretože správcovi dane tieto skutočnosti boli známe z tvrdení žalobcu.

Napokon nebola naplnená ani tretia podmienka pre preukázanie tohto dôvodu obnovy konania, t. j. neuplatnenie dôkazov v konaní bez zavinenia účastníka konania. Žalobcovi nič nebránilo v tom, aby potvrdenia súdnych exekútorov o skutočnostiach uvedených v týchto potvrdeniach zabezpečil a predložil pred vydaním rozhodnutia zo dňa 07. 10. 2010.

Zápisnice o miestnych zisťovaniach vykonaných daňovými úradmi u už menovaných súdnych exekútorov nebolo možné hodnotiť ako skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 511/1992 Zb., pretože zápisnice o miestnych zisťovaniach sa týkali výkonu daňových kontrol u súdnych exekútorov za rok 2009, t. j. nie za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2008.“

Napokon krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku uzavrel, že „žalobca vo vzťahu k predmetu konania – rozhodovanie o návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 51 ods. 1 písm. a), b) zákona č. 511/1992 Zb. v žalobe svoje žalobné námietky nekonkretizoval. Iba všeobecne tvrdil, že nepovolením obnovy konania bol ukrátený na svojich právach. Všetky žalobcom uplatnené žalobné námietky sa netýkajú uvedeného predmetu konania, ale týkajú sa daňového konania ukončeného vydaním rozhodnutia Daňového úradu... zo dňa 07. 10. 2010. Týmito žalobnými námietkami sa súd v tomto konaní nemohol zaoberať. Uplatnené žalobné dôvody musia byť vymedzené predmetom konania, t. j. žalobné dôvody

sa musia týkať rozhodnutia, ktoré žalobca napadol žalobou. Iba v takom prípade sa nimi musí súd zaoberať. Ak táto podmienka nie je splnená, súd sa žalobnými dôvodmi nezaobera, pretože zákonnosť rozhodnutia možno skúmať len na základe žalobných námietok, ktorých obsahom je tvrdenie o nezákonnosti napadnutého správneho rozhodnutia.“.

Prvostupňový rozsudok krajského súdu sťažovateľka napadla odvolaním, ktoré doplnila troma ďalšími podaniami.

Najvyšší súd rozsudkom z 31. júla 2013 v konaní sp. zn. 2 Sžf 47/2012 odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Stotožnil sa so záverom krajského súdu, že nebola naplnená ani jedna z troch podmienok dôvodu obnovy konania podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o správe daní a poplatkov. V tejto súvislosti najvyšší súd „*hodnotiac záver krajského súdu o charaktere zápisníc z miestnych zisťovaní vykonaných daňovými úradmi a ich nemožnosti hodnotiť ich ako skutočnosti alebo dôkazy, pretože sa týkali výkonu daňových kontrol u súdnych exekútorov za rok 2008 a nie za predmetné zdaňovacie obdobie v spojení s odvolacou námietkou žalobcu, ktorý poukazoval na pasivitu daňového úradu, keď v roku 2008 neurobil nič a v roku 2009 dožiadal Daňové úrady BA I, BA III. a Senica, čím sa cíti byť ukrátený na svojich právach a neexistencia dôkazov mala podľa jeho názoru podstatný vplyv na vydanie rozhodnutia žalovaného – vyhodnotil žalobcovu odvolaciu námietku ako právne bezvýznamnú. Vo vzťahu k samotnej daňovej kontrole nemajú totiž uvedené dôkazy relevanciu vzhľadom na to, že išlo o iné zdaňovacie obdobie iného roku. Okrem iného považuje odvolací súd za potrebné dať žalobcovi do pozornosti, že počas celého daňového konania mal možnosť využívať svoje procesné práva a v konaní vystupovať aktívne.*

Odvolací súd sa taktiež stotožnil so záverom krajského súdu, že sa nemohol zaoberať predloženými dôkazmi z pohľadu, či bol alebo nebol daný dôvod na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. b) zákona č. 511/1992 Zb., keďže žalobca dôkazy, ktoré by preukazovali uvedené, nevymedzil ani bližšie nekonkretizoval. V takom prípade nie je skutočne možné posúdiť, aké konkrétne dôkazy – ktoré sú nepravdivé resp. boli dosiahnuté trestným činom – boli základom pre právne závery správneho orgánu a podkladom pre vydanie rozhodnutia.“.

K odvolacím námietkam predloženým v doplneniach odvolania najvyšší súd neprihliadol „vzhľadom na koncentračnú zásadu vyjadrenú v § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku... Uvedené doplnky odvolania boli realizované až po uplynutí lehoty na podanie odvolania.“.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľka namieta nedostatočnosť odôvodnenia odvolacieho rozsudku najvyššieho súdu, pričom v tejto súvislosti uvádza, že „z rozhodnutia prvostupňového súdu nie je možné ani len zistiť akým spôsobom posúdil tento súd argumenty sťažovateľky podporujúce jej návrh na obnovu konania“.

Ďalej sťažovateľka upozorňuje na pasáže odôvodnenia prvostupňového rozsudku krajského súdu, v ktorých tento najprv uviedol, že sa nemohol zaoberať otázkou, či bol daný dôvod na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. b) zákona o správe daní a poplatkov, pretože sťažovateľka v návrhu na obnovu konania ani v odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru tento dôvod skutkovo nevymedzila a nekonkretizovala dôvody, ktoré sa mali ukázať ako nepravdivé, potom však krajský súd uviedol, že „žalobca v podaní zo dňa 05. 01. 2011 iba upozornil na dôkazy, ktoré pripojil k svojmu odvolaniu smerujúcemu proti dodatočnému platobnému výmeru... zo dňa 07. 10. 2010“, ďalej krajský súd dôvodil, že dôkazy, ktoré mali byť novými dôkazmi zakladajúcimi dôvod obnovy konania, nevyšli najavo po právoplatnom ukončení daňového konania vedeného daňovým úradom, a napokon krajský súd „vytkol žalobcovi, že svoje žalobné námietky nekonkretizoval a iba všeobecne tvrdil, že bol ukrátený na svojich právach“. Podľa sťažovateľky „argumenty súdu o tom, že... neuviedla konkrétne tvrdenia, na akých právach bola ukrátená je dôvodom na zastavenie konania podľa ustanovení § 250d O. s. p. Pre takýto výklad svedčí ust. § 250d ods. 3 O. s. p., podľa ktorého dôvodom na zastavenie konania je, že žaloba má vady, ktoré bránia jej vecnému vybaveniu, súd ich odstránenie nariadil a žalobca tieto vady neodstránil.“

Napriek tomu, že sa s týmto záverom súdu prvého stupňa stotožnil aj najvyšší súd, rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré žalobu meritórne vybavilo, potvrdil.

...

Z uvedeného sťažovateľke vyplýva záver, že napriek tomu, že správe orgány považovali jej žiadosť o obnovu konania za takú, ktorá nemá náležitosti uvedené

v ustanovení § 51 v spojení s ustanovením § 20 ods. 9 a 10 zákona o správě daní, napriek tomu nevediac čoho sa sťažovateľka domáha jej žiadosť vybavili meritórne zamietnutím a súd, či už prvostupňový alebo odvolací nemajúc zo žaloby jasno, aké práva sťažovateľky boli porušené zamietli jej žalobu (čím potvrdili zamietavý rozsudok) zastávajúc názor, že tieto (sťažovateľkou neidentifikované) práva porušené neboli. Takéto rozporuplné, nezrozumiteľné a nepresvedčivé odôvodnenie nenapĺňa požiadavky spravodlivého súdneho konania, ktoré je v Ústave SR zaručené právom zakotveným v čl. 46 ods. 1...“.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej nálezhom takto rozhodol:

„Právo sťažovateľky

- domáhať sa svojho práva na súde Slovenskej republiky podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,

bolo rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/47/2012 zo dňa 31. 7. 2013 porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky pokračovať v porušovaní namietaného práva sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžf/47/2012 zo dňa 31. 7. 2013 a vracia vec Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, III. ÚS 47/2013).

Zásadnou námietkou, ktorú sťažovateľka v sťažnosti predniesla, je ňou tvrdený vnútorný rozpor odôvodnenia a výroku rozsudku krajského súdu, ktorý bol potvrdený aj najvyšším súdom. Sťažovateľka naznačila, že výčitky adresované jej krajským súdom mali viesť k zastaveniu konania o jej správnej žalobe, a nie k jej meritórnemu vybaveniu.

Ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť skutočnosť zistenú z prvostupňového rozsudku krajského súdu i z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, a to že všeobecné súdy sa jednotlivito zaoberali dvoma dôvodmi obnovy konania aporobovanými zákonom o správe daní a poplatkov. Prvým dôvodom je zistenie, že vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a nemohli sa v konaní

uplatniť bez zavinenia účastníka konania [§ 51 ods. 1 písm. a) zákona o správe daní a poplatkov], a druhým dôvodom je záver, že rozhodnutie bolo vydané na základe dôkazov, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo sa rozhodnutie dosiahlo trestným činom [§ 51 ods. 1 písm. b) zákona o správe daní a poplatkov].

Prvým popísaným dôvodom sa konajúce súdy zaoberali meritórne. Oba predsa konštatovali, že ani jedna z troch podmienok kumulatívne formulovaných v § 51 ods. 1 písm. a) naplnená v sťažovateľkinom prípade nebola. Krajský súd uviedol, že dôkazy predložené sťažovateľkou „*nevyšli najavo po právoplatnom ukončení daňového konania*“, že tieto dôkazy „*nemohli mať vplyv na vydanie rozhodnutia zo dňa 07. 10. 2010, pretože správcovi dane tieto skutočnosti boli známe z tvrdení žalobcu*“, a že „*žalobcovi nič nebránilo v tom, aby potvrdenia súdnych exekútorov o skutočnostiach uvedených v týchto potvrdeniach zabezpečil a predložil pred vydaním rozhodnutia zo dňa 07. 10. 2010*“. Najvyšší súd sa potom s týmto záverom stotožnil.

Iba druhý skúmaný dôvod obnovy konania všeobecné súdy konajúce v sťažovateľkinej veci vyhodnotili tak, že sa ním nemožno zaoberať, pretože „*žalobca v návrhu na obnovu konania a ani v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa skutkovo tento dôvod obnovy nevymedzil, nekonkretizoval dôkazy, o ktoré sa opieralo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktoré sa ukázali ako nepravdivé*“.

Krajský súd a následne i najvyšší súd mali rozhodnúť jedným výrokom o dvoch dôvodoch nevyhovenia sťažovateľkinej správnej žalobe, ktoré v procesno-právnej rovine vyžadujú rôzne podoby negatívneho výroku. Kým prvý dôvod vyžaduje meritórny zamietavý výrok, druhý dôvod zas vedie k procesnému zastaveniu konania o správnej žalobe. Ústavný súd konštatuje, že ak v popísaných okolnostiach krajský súd správnu žalobu ako celok meritórne zamietol a najvyšší súd tento postoj potvrdil, nemožno rozsudkom oboch súdov z ústavného hľadiska nič vytknúť. Meritórne zamietavý výrok v danom prípade pokojne môže konzumovať procesný zastavovací výrok. Prípadný problém s prekážkou veci rozsúdenej je totiž iluzórny. Sťažovateľka už nemôže žiadať žalobou podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmanie napadnutého

rozhodnutia žalovaného cez prizmu existencie dôvodu obnovy konania podľa § 51 ods. 1 písm. b) zákona o správe daní a poplatkov, a to pre uplynutie lehoty na podanie správnej žaloby. Preto za žiadnych okolností neprichádza do úvahy ďalšia možnosť prípadného meritórneho súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného. Ústavný význam zásadnej sťažnostnej námietky sa tak stráca.

Sťažovateľka tiež naznačila vnútorný rozpor odôvodnenia prvostupňového rozsudku krajského súdu v časti, v ktorej sa tento zaoberal práve dôvodom obnovy konania podľa § 51 ods. 1 písm. b) zákona o správe daní a poplatkov. Sťažovateľka kritizuje, že krajský súd na jednej strane konštatoval, že sa týmto dôvodom nemožno zaoberať, „pretože žalobca v návrhu na obnovu konania a ani v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa skutkovo tento dôvod obnovy nevymedzil, nekonkretizoval dôkazy, o ktoré sa opieralo rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa, ktoré sa ukázali ako nepravdivé“, no vzápätí uviedol, že „v súvislosti s týmto dôvodom obnovy konania žalobca v podaní zo dňa 05. 01. 2011 iba upozornil na dôkazy, ktoré pripojil k svojmu odvolaniu smerujúcemu proti dodatočnému platobnému výmeru... zo dňa 07. 10. 2010“. Najvyšší súd potom tento sťažovateľkou tvrdý nedostatok nijako nenapravil.

Ústavný súd konštatuje, že rozpornosť oboch citovaných viet je iba zdanlivá. Kým v prvej vete krajský súd poukázal na absenciu označenia dôkazov v sťažovateľkinom návrhu na obnovu konania a v jej odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu daňového úradu o zamietnutí jej žiadosti o povolenie obnovy konania, v druhej vete hovorí o dôkazoch, na ktoré sťažovateľka upozornila v oneskorene podanom odvolaní proti dodatočnému platobnému výmeru daňového úradu zo 7. októbra 2010 vydanému v konaní, ktorého obnovy sa domáhala. Druhú vetu formuloval krajský súd preto, aby podčiarkol ustálené hodnotenie, podľa ktorého predmetné dôkazy nemohli byť dôvodom na obnovu konania podľa § 51 ods. 1 písm. b) zákona o správe daní a poplatkov, lebo pri rozhodovaní dodatočným platobným výmerom zo 7. októbra 2010 neboli použité. Sťažovateľka na ne upozornila totiž až v oneskorene podanom odvolaní proti tomuto dodatočnému platobnému výmeru. Z uvedených dôvodov aj túto námietku ústavný súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Napokon sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta nedostatočné odôvodnenie oboch rozsudkov. Pritom však len veľmi všeobecne konštatovala, že „z rozhodnutia prvostupňového súdu nie je možné ani len zistiť akým spôsobom posúdil tento súd argumenty sťažovateľky podporujúce jej návrh na obnovu konania“. Podľa názoru ústavného súdu aj z citovaných častí odôvodnenia rozsudkov krajského súdu a najvyššieho súdu tak, ako sú uvedené v naratívnej časti odôvodnenia tohto uznesenia, jednoznačne a presvedčivým spôsobom plynú dôvody, ktoré oba súdy viedli k zamietnutiu sťažovateľkinej správnej žaloby. Krajský súd a najvyšší súd zodpovedali všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04), ktorej sa sťažovateľka svojím návrhom podaným podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku domáhala. Preto aj poslednú sťažnostnú námietku ústavný súd vyhodnotil ako irelevantnú.

Ústavný súd s poukazom na rozdelenie súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) stabilne judikuje, že skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti ústavný súd v napadnutom odvolacom rozsudku najvyššieho súdu nezistil žiadne signály ústavnej vadnosti, ktoré by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie boli spôsobilé viesť k vysloveniu porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2014